

THƠ

NGUYỄN THỊ THANH DƯƠNG

Hôm Ấy.

Hôm ấy anh đã đến thăm em,
Chiều xuống thành phố vừa lên đèn,
Anh đến như một vì sao lạc,
Vào hồn em giữa bầu trời đêm.
Em đã gặp anh đầu phố kia,
Vượt bao dặm đường từ nơi xa,
Anh đi trên những con đường lạ,
Những thành phố nào anh đã qua.
Và anh đã dừng chân ở đây,
Phút đầu tiên anh mở vòng tay,
Chào đón em niềm vui tao ngộ,
Đường vắng lá cuối mùa Thu bay.
Hôm ấy cuối Thu hay đầu Đông?
Giữa hai mùa có em và anh,
Giữa đường có hai người ngơ ngác,
Ấm tay nhau gió lạnh vây quanh.
Anh gọi tên em như giấc mơ,
Trong ánh đèn đường soi bóng mờ,
Mái tóc anh rối bởi vì gió,
Lòng em rối bởi vì bất ngờ.
Hôm ấy anh cũng rời xa em,
Quán nửa khuya về sáng buồn tênh,
Nắm tay rồi chia tay anh nhé,
Tình chơi vơi giữa ngày và đêm.
Anh đã quay trở về nơi kia,
Cũng như em đã trở về nhà,
Hôm ấy anh là vì sao lạc,
Ra khỏi đời em, anh rất xa.

Nguyễn Thị Thanh Dương

MẸ NGOÀI ĐƯỜNG, NGOÀI CHỢ.

Mẹ vất vả từ bao lâu rồi?
Tuổi già vẫn chưa được nghỉ ngơi,
Chợ xa, quang gánh mẹ dậy sớm,
Sợ không kịp họp chợ đông người.
Mẹ đi khi trời còn mù sương,
Đường quê tất tả đôi chân không,
Lưng còng, vai lạnh vươn trong gió,
Đường mẹ đi có bùn lấm chân.
Đôi chân trần chịu khó, chịu thương,
Đất quen chân mẹ, mẹ quen đường,
Đường quê, đường chợ đi bao lượt,
Mẹ giữa chợ đời, giữa bán buôn.
Mẹ vất vả từ thuở đôi mươi,
Tuổi già vẫn chưa được thành thơi,
Gánh hàng và mẹ bên hè phố,
Mưa về hắt ướt chỗ mẹ ngồi.
Mẹ ngoài đường nhiều hơn ở nhà,
Mời chào khi có bước ai qua,
Hôm nào dắt hàng mẹ về sớm,
Hàng ế mẹ ngồi cho đến khuya.
Giờ này ai đã ngủ trên giường,
Ai ấm trong mái nhà yêu thương,
Lặng lẽ mẹ về trong ngõ hẹp,
Đường mẹ về bóng tối vây quanh.
Mẹ già với một gánh hàng rong,
Phố nọ, phố kia mẹ mỏi chân,
Chắc gì được no cơm ấm áo?
Mẹ chặt chiu kiếm lời từng đồng..
Đồng lời mua con cá, bó rau,
Góp với cháu con trong cảnh nghèo,
Còn sức lực mẹ còn bươn chải,
Đường mẹ về có nắng mưa theo.
Mẹ chưa nghỉ ngơi, mẹ đảm đang,
Lưng mẹ còng không vì thời gian,
Mẹ gánh cả cuộc đời vất vả,
Chỉ nghỉ ngơi giấc ngủ ngàn năm.

Nguyễn Thị Thanh Dương

(August, 17, 2012)

ĐƯỜNG BIÊN GIỚI.

Đường biên giới,
Việt Nam - Trung Quốc,
Lợi dụng tình hữu nghị giúp đỡ Việt Nam,
Trung Quốc xây dựng những công trình,
Hay đưa dân sang nhập cư canh tác,
Để chiếm đất.
Những phần đất Việt Nam bị mất,
Hồn tổ tiên, sông núi cũng đau lòng.
Nhưng đường biên giới,
Ngày ấy vẫn thăm thiết tình,
Ài Nam Quan,
Thành Hữu Nghị Quan,
Đẹp biết bao tình láng giềng, đồng chí.
Miền Bắc Việt Nam từng được Trung Quốc giúp đỡ,
Trong hai cuộc chiến tranh Đông Dương và Việt Nam.
Mây trời từ Quảng Ninh, Cao Bằng, Lạng Sơn,
Mây cũng trôi qua bên kia biên giới,
Gió từ Hà Tuyên, Hoàng Liên Sơn, Lai Châu,
Gió cũng thổi qua bên kia biên giới,
Người dân hai bên gần gũi.
Đứng núi bên này trông thấy núi bên kia.
Nhưng cuộc chiến tranh biên giới đã xảy ra,
Năm 1979 đầy tang tóc,
Trung Quốc chuyển bạn thành thù,
Tấn công Việt Nam,
Chiếm thêm đất,
Thêm những cột mốc biên giới bị lùi sâu vào lãnh thổ
Việt Nam,
Đường biên giới đau thương !
Đường biên giới máu xương !
Thị xã Cao Bằng,
Một trong những nơi bị quân Trung Quốc tấn công và

phá hoại....
Có dòng sông Quây Sơn vẫn chảy,
Có thác Bản Giốc bị chia hai, *
Nửa bên này thương nhớ nửa bên kia,
Cột mốc số 53,
Bị di dời năm bơ vơ,
Bên núi cao,
Bên dòng sông trên thác Bản Giốc.
Chắc là cột mốc 53 đã khóc !
Đường biên giới,
Nay lại là tình bạn,
Nhưng người bạn lớn vẫn nhiều mưu mô, tính toán,
Người ta qua lại buôn bán,
Từ Trung Quốc,
Những nông lâm sản quế, hồi, trái cây, rau quả...
Những mặt hàng công nghiệp giá rẻ,
Làm thiệt hại nền kinh tế Việt Nam.
Họ tuồn sang,
Bao món hàng độc hại,
Hàng kém chất lượng và hàng giả,
Đường biên giới,
Người ta vận chuyển mua bán ma túy,
Mua bán cả con người.
Những phụ nữ Việt Nam bị lừa sang Trung Quốc,
Làm vợ hay làm nô lệ tình dục,
Cổng Hữu Nghị Quan vẫn còn,
Mà đường về quê sao quá xa xăm?
Đường biên giới của lòng tham và tội ác.
Tìm đâu chút mộng mơ, lãng mạn ?
Đường biên giới nào ?
Có chiếc cầu trong bài hát của Phạm Duy:
"Bên cầu biên giới,
Tôi lặng nghe dòng đời,
Từ từ trôi.."
Đường biên giới phía Bắc quê hương tôi ơi !!!

Nguyễn Thị Thanh Dương

(Augs.-2012)

* Thác Bản Giốc chia hai theo hiệp ước biên giới giữa 2 nước, năm 1999.

VẠN NÉO ĐỜI.

(Tặng Như Thương tác giả thi tập "Thượng Đế Lỡ Tay")

Cho dù Thượng đế lỡ tay,
Vạn nẻo đời chẳng có ai tương phùng,
Nhưng chưa đi hết cội nguồn,
Biết đâu có lúc cuối đường gặp nhau?

Có thể ta đi chung một con đường?
Nhưng hai chúng ta không hề quen biết,
Anh đi phía sau, em đi phía trước,
Dừng dừng nhau mỗi ngã rẽ lối về.
Một con đường mà khoảng cách rất xa,
Anh như buổi chiều em như buổi sáng,
Anh hướng Tây Nam, em về Đông Bắc,
Đường ngược chiều nên không thể gặp nhau.
Có thể ta đã chung một niềm đau,
Anh trống trải như lữ hành lạc hướng ,
Còn em buồn ở một chân trời khác,
Người xa người như tấm cá bóng chim.
Và cả khi niềm vui đến với em,
Trong cuộc sống không dễ gì chia sẻ,
Anh ở đâu? tâm hồn em khép mở,
Ngọn gió tình không có chỗ dừng chân.
Cuộc đời chỉ là trò chơi trốn tìm,
Không thể gặp đúng người ta muốn gặp,
Bao người lạ đã trở thành quen biết,
Bao tâm hồn trót hợp lại ly tan.
Cuộc đời chỉ là tắt bật đám đông,
Ta đối diện nhìn nhau trong khoảnh khắc,
Em và anh chưa bao giờ là bạn,
Em là trăng, anh mây hững hờ trôi..
Thì ra ta đã đi qua vạn nẻo đời,
Đã hăm hở đi tìm ai phía trước,
Đã thất vọng khi quay về dĩ vãng,

Nhưng chưa bao giờ gặp một người thương.
Chẳng có duyên nên vẫn là tha nhân,
Ta vẫn đi những con đường riêng lẻ,
Nếu chung đường vẫn vô tình như thế,
Vạn nẻo đời có lẽ chẳng gặp nhau ???

Nguyễn Thị Thanh Dương
(July, 19, 2012)

BÁM BIỂN.

Những con tàu đánh cá ngoài biển khơi,
Mỗi ngư dân hào hùng như chiến sĩ,
Trong tay họ không súng đạn, vũ khí,
Chỉ có tình yêu biển, tình yêu quê.
Mồ hôi ngư dân rơi xuống biển xa,
Tay kéo lưới, tay chèo cùng sóng dữ,
Tay căng buồm khi con tàu nghiêng ngả,
Tay che nắng về, tay hứng hạt mưa..
Biển của ta, vùng Hoàng Sa, Trường Sa,
Cá từ nơi này theo ta về bến,
Ta quen bao lần con đường ra biển,
Ta quen bao mùa sóng gió đầy vơi.
Vùng biển Hoàng Sa cha ông bao đời,
Thời nhà Nguyễn đạo binh đi cắm mốc,
Thuyền bè thô sơ người đi sống chết,
Xác định chủ quyền vùng biển Việt Nam.
Ngày nay bao chiến sĩ đã hi sinh,
Để bảo vệ chủ quyền trên biển đảo,

Ngư dân bám biển mưu sinh cơ áo,
Đổi diện biển khơi, đổi diện hiểm nguy.
Bị quân Trung Quốc bắt giữ, giết đi,
Giọt máu oan khiên thấm vào biển mặn,
Hồn oan khiên lạc đường về vất vưởng,
Hoàng Sa, Trường Sa khóc giữa biển sâu.
Những ngư dân là người lính dãi dầu,
Thuyền đạp sóng như khi chân đạp đất,
Biển của ta dù bạo quyền xâm lấn,
Bờ là nhà, biển nước cũng là nhà.
Nhưng có khi tàu thuyền giữa phong ba,
Biển thân yêu là chiến trường bất trắc,
Sóng biển bạc đầu một màu tang trắng,
Sinh nghề tử nghiệp biển khóc mưa gào.
Ngư dân chết biển. Hồn ơi, hồn ơi !!
Hãy nương theo sóng về quê quán cũ,
Nhập xác gia này nằm trong mộ gió,*
Biển gần kề. Hồn bám biển trăm năm.

Nguyễn Thị Thanh Dương

* Mộ gió là mộ không có xác người, chỉ có hình nhân làm bằng đất sét, người thân làm lễ gọi hồn người chết mất xác trên biển về nhập vào xác gia này và an táng nghi lễ như thông thường.

MIẾNG NGON, MIẾNG SÀU.

Những ngày tôi thơ ấu,
Trong tay mẹ nâng niu,
Những món ăn mẹ nấu,
Là món ngon trong đời.
Bát nước rau muống luộc,
Đập nhánh tỏi thơm vào,
Chút muối, cà chua chín,
Chan cơm, ngon biết bao ! .
Canh cua nấu mồng tơi,
Ăn với cà muối xối,
Những bát cơm đầy với,

Công mẹ cha tần tảo.
Đậu hũ chiên quen thuộc,
Tôm đất rim đậm đà,
Đọt bầu xào tỏi ớt,
Thịt kho nước màu dừa.
Ngon cả miếng cơm cháy,
Chan nước mắm mỡ hành,
Hay ăn bát cơm nguội,
Cá kho mặn mấy lần.
Bây giờ không còn mẹ,
Tôi đã lớn khôn rồi,
Món xưa vẫn còn đó,
Nhưng thiếu tình mẹ tôi.
Vì khi tôi nhớ mẹ,
Miếng ngon thành miếng sầu,
Món quen thành món lạ,
Giờ biết tìm ở đâu?

Nguyễn Thị Thanh Dương

HỘI AN TRONG MƯA.

(Theo hình ảnh "Hội An trong mưa")

Hội An chìm trong cơn mưa dầm,
Buổi chiều âm u, chiều sắp tàn,
Nhô trên mái ngói nhà màu xám,
Những hàng giây điện nằm giăng ngang.
Người đi, người về trong phố ướt,
Sợ mưa theo người đi từng bước,
Mưa rơi lả tả trên nón lá,
Trên chiếc dù che hay áo khoác.
Gánh Cao Lầu rong băng qua đường,
Hàng ế chiều nay cô bán hàng,
Không nơi dừng chân đặt quang gánh,
Cao Lầu trong mưa cũng biết buồn.
Lẫn trong tiếng mưa có tiếng rao:

“Ai ăn Chí Mà Phù nóng nào?”,
Bước chân người về trong ngõ hẹp,
Tiếng rao kia vẫn còn vọng theo.
Bên hiên phố người đứng đợi mưa,
Hay tìm hơi ấm quán cà phê,
Hè phố lát gạch Tàu màu đỏ,
Vài chiếc lá rơi nằm bơ vơ. .
Trước những cửa hàng đèn lồng thắp,
Soi bóng xuống mặt đường mờ nhạt,
Lơ lửng đèn lồng chao theo gió,
Bóng cũng chập chờn, bóng hiu hắt.
Nhưng có cửa hàng nghỉ bán sớm,
Mặt ai qua, lạnh lòng cửa đóng,
Ngoài hiên giàn hoa leo vẫn đẹp,
Hoa đẹp trong mưa, trong cuộc sống.
Phố cổ Hội An mưa nhạt nhòa,
Người Hội An vẫn nhớ đường về,
Du khách bỗng thấy mình lạc bước,
Bỗng thấy cô đơn nỗi nhớ nhà.

Nguyễn Thị Thanh Dương
(June, 18, 2012)

NƯỚC MẮT ĐÀN BÀ.

Không phải ai cũng hiểu,
Giọt nước mắt đàn bà,
Khóc cho lòng gian dối,
Khóc giả dối điều ngoa.

HAI DÒNG SÔNG GẶP NHAU.

(Tặng VTTG)

Hai giòng sông xa lạ,
Dù bắt nguồn nơi đâu,
Dù hai miền cách trở,
Vẫn có thể gặp nhau.
Con sông này quanh co,
Qua rừng sâu, núi thẳm,
Trải lòng theo nắng mưa,
Một mình nơi hoang vắng..
Con sông kia vươn mình,
Chảy lên vùng đồi cao,
Xuôi về vùng đồng bằng,
Qua thành phố lao xao.
Hai dòng sông không quen,
Không hẹn hò chung lối,
Hai tâm hồn đứng đưng,
Gặp nhau không mong đợi.
Nơi đâu tiên gặp gỡ,
Hai dòng sông khác màu,
Hai tâm hồn bỡ ngỡ,
Sẽ hòa hợp vì nhau.
Chúng mình không là sông,
Mà đời trôi khắp hướng,
Đã bao mùa nước dâng?
Đã bao mùa nước cạn?
Những người mình không thương,
Vẫn tình cờ gặp lại,
Và có những nẻo đường,
Gần mà xa xôi đấy.
Anh và em không lạ,
Một thời tình đã trao,
Bây giờ chia đôi ngã,
Biết bao giờ gặp nhau ??

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(June,14, 2012)

NGÀY CHIẾN SĨ TRẬN VONG.

Lá cờ Mỹ trên nửa cột cờ sáng nay,
Gắn trên xe hay cắm trên mặt đất,
Giữa bận rộn, ồn ào của cuộc sống,
Một chút buồn về vào cuối tháng Năm.
Tại nghĩa trang quốc gia Arlington,
Niềm thương tiếc đến với từng ngôi mộ,
Cắm lên đó mỗi lá cờ Mỹ nhỏ,
Làm bạn với hồn chiến sĩ trận vong.
Ôi, những người ra đi trong chiến tranh !
Vì lý tưởng tự do và dân chủ,
Bao mồ hôi và máu xương đã đổ,
Trên các chiến trường, quốc gia khác nhau.
Có những người chết ở quê hương tôi,
Quê hương Việt Nam một thời khói lửa,
Tôi gửi lời thương, lời cảm ơn theo gió,
Đến thăm từng người, từng mộ bia kia.
Tôi theo gió thăm bức tường đã ghi,
Tên 58,000 người tử sĩ,
Đã cùng chúng tôi, những người lính Mỹ,
Tên các anh và lịch sử còn đây.
Và đến với những người lính chúng tôi,
Những mộ bia ở quê nhà xiêu lạc,
Những mộ bia không còn hương khói thắp,
Cuộc chiến đã tàn hồn tử sĩ chưa yên.
Dù có tên hay chiến sĩ không tên,
Họ đã chết cho niềm tin, danh dự,
Hỡi người lính Việt Nam, hỡi người lính Mỹ,
Xin hãy yên nghỉ nơi hoà bình vĩnh cửu.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(Kỷ niệm Memorial Day, thứ Hai, May, 28, 2012)

MUỐI MẶN.

Hạt muối mặn được lấy lên từ biển,
Đơn giản mà thấm thía những mồ hôi,
Mồ hôi cũng mặn như muối. Muối ơi!
Từ sức người nhọc nhằn trên thửa ruộng.
Những đồng muối vun cao mùa thu hoạch,
Năm phơi mình trên ruộng muối biển quê,
Muối đầy hai thúng nặng trĩu đường về,
Nặng trĩu trên vai người già, người trẻ.
Hạt muối công lao, mà tầm thường thế,
Tôi vẫn thường gặp trong mỗi bữa ăn,
Món nào nhạt thêm muối sẽ thấy ngon,
Tôi chưa bao giờ biết ơn muối mặn.
Muối trộn tiêu, ớt...Người ăn lạ miệng,
Muối ướp thực phẩm: thịt, cá... tươi lâu,
Muối với dưa, cà, khô, mắm nhà nghèo,
Nuôi ta lớn có mặn mà của muối.
Món ăn nào, khắp nơi trên thế giới,
Cũng không thể thiếu những hạt muối đâu !
Muối vào ngõ hẻm đến phố đẹp giàu,
Muối quý hiếm với người miền rừng núi.
Tôi dùng hàng ngày, quá quen với muối,
Vẫn làm rơi vãi mà lòng thờ ơ,
Phung phí đi bao giọt biển hong khô,
Bao hi vọng nắng về cho muối tốt.
Nhưng hạt muối hôm nay tôi nghĩ đến,
Bỗng thương vô cùng vị mặn biển khơi,
Giọt biển hóa thành hạt muối nhỏ nhoi,
Vẻ đẹp chân phương đơn sơ màu trắng.
Ca dao có câu "Gừng cay, muối mặn",
Tình nghĩa vợ chồng gắn bó dài lâu,
Dù hoàn cảnh nào đừng phụ tình nhau,
Chia sẻ khi mặn nồng, khi cay đắng. .

Nguyễn Thị Thanh Dương

(May, 2012)

NGƯỜI MẸ THÀNH ĐẠT.

Mẹ mặc váy áo thời thượng ra đường,
Đi dự tiệc tùng những nơi sang cả,
Mỹ phẩm lừng danh, ví tay đắt giá,
Mẹ sẽ là ngôi sao sáng đêm nay.
Mẹ bước vào xã hội chẳng thua ai,
Là giám đốc, là kỹ sư, bác sĩ...
Dưới quyền mẹ có nhân viên kính nể,
Trong sở làm có bè bạn tin yêu.
Mẹ là doanh nhân thành đạt, tiền nhiều,
Là khoa học gia bay lên vũ trụ,
Mẹ đọc diễn văn, mẹ làm chính trị,
Về nhà vẫn là người mẹ đời thường. .
Mẹ gây dựng nên nhà cửa cao sang,
Mẹ hào nhoáng và cũng đầy bản lĩnh,
Từ hai bàn tay và từ tim óc,
Người phụ nữ trở thành công đường đời.
Nhưng sau khi xong công việc bên ngoài,
Sau những xã giao lựa là khoe sắc,
Mẹ trở về nhà với điều đơn giản,
Với hạnh phúc là mẹ của các con.
Ở trong nhà mình mẹ chẳng chúc danh,
Ngoài hai tiếng bình thường "Người mẹ",
Mẹ không thể thuê ai làm điều đó,
Không ai yêu con bằng mẹ yêu con.
Người giúp việc chỉ bồng bế, chăm nom,
Hay nấu cho con bữa cơm ngon miệng,
Nhưng khi con buồn, khi con đau ốm,
Mẹ mới là người lo lắng xót xa.
Nếu phải đánh đổi những lợi danh kia,
Những địa vị mà người đời ngưỡng mộ,
Để con khôn lớn vào đời tử tế,
Mẹ vui lòng làm người mẹ không tên.
Mẹ trí thức hay mẹ bán hàng rong,
Mẹ thành thị hay mẹ quê chân đất,
Mẹ đại gia hay mẹ nghèo xơ xác,
Tình mẹ sông dài, biển rộng như nhau.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(Mother's Day- 2012)

ĐÀ LẠT ƠI, TÌNH ƠI ...

Đà Lạt có những con đường sắc vàng,
Của hoa Dã Quỳ chạy dài lang thang,
Em đạp xe qua buổi chiều se lạnh,
Em mặc áo dài, em khoác áo len.
Em đi trên con đường đất khô bùn,
Vẫn hoa Dã Quỳ mọc đầy hai bên,
Về con đường khác có hoa Cúc trắng,
Hoa khắp nẻo đường cho người băng khuâng.
Mỗi góc Đà Lạt là một góc hoa,
Hoa mọc trong rừng, hoa trong vườn nhà,
Hoa trên hè phố, giòng đời chậm lại,
Phượng Tím đẹp buồn ai nữa bước đi?
Đôi bóng kẻ vai bên Hồ Xuân Hương,
Buổi sáng quanh hồ vắng đến lạ thường,
Em ngồi trong quán ly cà phê ấm,
Mà hồn em còn lãnh đẵng mù sương.
Con đường quanh co thấp thoáng rừng thông,
Cành cây che một khoảng trời mênh mông,
Vài cô sơn nữ trên đường xuống núi,
Đường đi còn dài, gùi mang trên lưng.
Triền đồi cỏ xanh, trên trời mây bay,
Đàn bò gặm cỏ thong dong tháng ngày,
Không một bóng người dường như quên lãng,
Vẫn có một nơi êm đềm. thế này.
Nhà dưới đường thấp chìm trong hàng cây,
Nhà trên đường cao chìm vào trong mây,
Mái những ngôi nhà màu nâu, màu đỏ,
Mảnh vườn trước sân hoa cỏ nở đầy.
Em ra phố chợ đỏ mùa dâu tươi,
Thèm ăn quả dâu chua ngọt trên môi,
Thèm củ khoai lang nướng trên than nóng,
Khoai lang Đà Lạt ngọt như tình yêu.
Đà Lạt nên thơ, Đà Lạt sắc màu,
Ai đến một lần chẳng dễ quên đâu,
Người ơi, tình ơi, về đây hò hẹn,
Gió lạnh, sương mù nên cần có nhau.

Nguyễn Thị Thanh Dương

BIỂN VÀ SÓNG.

(Cảm tác theo hình)

Có phải khi biển vui thì biển sóng?
Sóng tung mình những hạt nước trong veo,
Khoe trên đầu ngọn sóng có em theo
Từng hạt nước và tưởng mình là sóng.
Em đã nở trăm đóa hoa cánh mỏng,
Vừa hiện ra những cảnh sắc nên thơ,
Em lại vội đi như một giấc mơ,
Em rục rĩ cũng chìm vào biển lớn.
Có phải khi biển vui thì biển sóng?
Vươn lên cao những cột sóng thủy tinh,
Thướt tha như vạt áo tuổi thanh xuân,
Sóng và chân trời một màu trắng xóa.
Sóng buông mình thủy tinh rơi vụn vỡ,
Những niềm vui ngăn ngùi đã qua mau,
Sóng hôm qua ai biết đã về đâu?
Chẳng bao giờ sóng đứng yên chờ đợi.
Biển biết vui, biển cũng từng hờn dỗi,
Sóng buổi chiều nhuộm vàng nhạt tà dương,
Giữa biển khơi em là ngọn sóng buồn,
Hát bài tình ca ngậm ngùi thương nhớ.
Sóng khoác cho mình một màu ráng đỏ,
Khi mặt trời sắp lặn xuống biển xa,
Sóng hắt lên những giọt lệ nhạt nhòa,
Em khóc mãi cho biển đầy thêm nữa.
Và có khi biển chuyển mình giận dữ,
Sóng hung hăng kiêu ngạo đến lạ kỳ,
Em không muốn là ngọn sóng chia ly,
Để anh thất tình trên bờ biển vắng.
Sóng ngắt ngưỡng từng bước chân chuyển động,
Sóng cuộn mình rồi vội vã lặn xa,
Nước biển tươi xanh bỗng hóa thành già,
Sóng bạc đầu vì đời người quá ngắn.
Em và anh, nếu là biển và sóng,
Em xin được là những ngọn sóng ngoan,
Sóng vỗ về anh, tan biến vào anh,
Vào biển cả một tình yêu bất tận.

Nguyễn Thị Thanh Dương

THÁNG BẢY.

Tháng Bảy đến trời vẫn là mùa Hạ,
Nắng vào nhà, nắng ngoài phố mênh mông,
Nắng và mưa, chuyện thời tiết dửng dưng,
Tôi vẫn chạnh lòng khi mưa thức dậy.
Cũng là mưa, nhưng cơn mưa tháng Bảy,
Sao tôi thấy buồn hơn mưa tháng Sáu?
. Tôi đếm những giọt mưa trên vai áo,
Bao nhiêu giọt mà ướt cả chiều nay?
Mưa như kể chuyện, sợi ngắn, sợi dài,
Những sợi mưa nghiêng nghiêng về trong gió,
Có phải nước mắt Ngư Lang, Chức Nữ?
Giọt tao phùng, hạnh phúc lẫn khổ đau.
Mưa tháng Bảy chắc từ bờ sông Ngâu?
Nên giọt mưa mới thêm tình, thêm nhớ,
Tội nghiệp ai một mình về qua phố,
Chiếc dù nghiêng che không hết nỗi buồn.
Tháng bảy nhiều mưa không ai kết hôn,
Đời kém vui trong những ngày mưa ướt,
Những người yêu nhau sợ tình ly biệt,
Sợ mưa là những giọt nước mắt rơi.
Nhưng tháng Bảy sẽ có một niềm vui,
Mùa mưa Ngâu cũng là mùa báo hiếu,
Lễ Vu Lan cổng chùa thơm hương khói,
Có những bông Hồng để tặng mẹ yêu.
Bông Hồng đỏ con mừng mẹ sống lâu,
Bông Hồng trắng sẽ là niềm thương nhớ,
Bông Hồng nào cũng là con thương mẹ,
Cài lên áo mình, hoa nói thay lời.
Tháng Bảy mồng 4 là một ngày vui,
Nước Mỹ kỷ niệm mừng ngày Độc Lập,
Cờ Mỹ treo khắp mọi nhà, khắp chốn,
Đêm pháo bông nở đẹp một khoảng trời.
Tháng Bảy đang về, tháng Bảy nắng ơi !
Nếu có mưa đừng ướt lòng nhân thế,
Niềm vui ở lại, buồn chia tay nhé,
Nỗi buồn theo bong bóng vỡ trong mưa.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(July, 2012)

CON YÊU CỦA BỐ.

Con yêu của bố,
Những lúc mẹ đi vắng,
Hay những lúc mẹ bận,
Bố sẽ chăm sóc con như một người mẹ đảm đang,
Bố biết cho sữa vào bình,
Và thêm nước lắc đều trước khi cho con bú,
Bố biết hát,
Ru con vào giấc ngủ,
Tiếng ru của bố,
Của người đàn ông,
Cũng thắm thiết ngọt ngào,
Dù không thanh tao bằng tiếng ru của mẹ.
Bố cẩn thận nâng niu,
Chiếc núm vú giả,
Luôn gắn gũi bên con những khi con ngủ hay khi con thức,
Miệng con ngậm núm vú giả thật dễ thương.
Ôi, con là mèo con,
Con là chó con,
Bố yêu con lắm.
Mai con lớn cái bình sữa và núm vú giả chỉ còn là kỷ niệm,
Chúng là người bạn của tuổi bé thơ,
Ghi nhớ một phần đời của con,
Cũng là một phần đời của mẹ của cha.

Mai con lớn bố sẽ dạy con chạy xe,
Từ chiếc xe đạp 3 bánh,
Đến chiếc xe đạp 2 bánh,
Bố luôn bên cạnh,
Mỗi khi con vấp ngã,
Có bố ra tay nâng đỡ.
Những chiếc xe đạp lại là kỷ niệm vô giá,
Đánh dấu con thêm được mấy tuổi đời.
Con yêu ơi,
Cứ thế bố sống theo con từng tháng, từng năm,
Khi con khỏe mạnh hay khi con đau ốm,
Bố sẽ già đi, và con thì khôn lớn,
Con sẽ là cây xanh vươn lên giữa trời cao.
Còn bố là cây già cũ hư hao,
Cây khô nhánh,
Giữa cuộc đời tất bật,
Dù con của bố có là một người thành đạt,
Hay con không may mắn,
Dù con ngoan,
Hay hư hỏng,
Bố vẫn luôn đi bên cạnh,
Để nâng đỡ và chia sẻ,
Những điều bố có thể,
Như khi các con còn là đứa bé năm xưa.

Nguyễn Thị Thanh Dương
(May, 2012)

EM KHÔNG LÀ GỖ QUÝ.

Rừng không toàn gỗ quý,
Cẩm Lai, Gụ, Giáng Hương...
Có nhiều loại cây thường,
Rừng vẫn xanh thăm thẳm.
Bao cây cao, cây thấp,
Chằng chịt những dây leo,
Quấn quýt như tình yêu,
Thành rừng cây gắn bó.
Em không là gỗ quý,
Hiếm hoi trong rừng xanh,
Em không là giai nhân,
Giữa rừng đời kiêu hãnh.
Như bao cây thắm lặng,
Vẫn lớn lên trong rừng,
Em, một người bình thường,
Hòa mình vào cuộc sống.
Em đến như gió lộng,
Khi lòng anh bơ vơ,
Anh ơi đừng ước mơ,
Những chuyện đời xa xỉ.
Em không là gỗ quý,
Bằng Lăng, Sưa, Hoàng Đàn...
Ai ngậm ngải tìm Trầm,
Giữa rừng thiêng nước độc.
Vì những loại cây đẹp,
Khi gỗ đã lìa rừng,
Còn phảng phất mùi thơm,
Từ trái tim của gỗ.
Đẹp từ những vân thớ,
Những sắc màu đáng yêu,
Em một trái tim xiêu,
Vì anh là quá đủ.
Em không là gỗ quý,
Chắc gì đẹp cho đời ?
Nhưng chỉ với anh thôi,
Em vẫn là vô giá.

Nguyễn Thị Thanh Dương

LY RƯỢU THẤT TÌNH.

(Cảm tác từ những ly Cocktail đẹp).

Pha cho tôi một ly rượu thất tình,
Đủ mùi vị tử hờn, chua cay nhé,
Này rượu mạnh, chút nước chanh, thêm đá,
Ly cocktail tôi uống có vui buồn ?
Pha cho tôi một ly rượu chán chường,
Vẫn rượu mạnh, với rượu mùi cho đắng,
Thêm rượu bạc hà màu xanh cho đẹp,
Dù mất nhau tình vẫn đẹp một thời.
Rượu lạnh trên tay vừa đầy lại vui,
Vẫn chưa đủ làm hồn tôi chệnh choáng,
Buồn riêng tôi, vũ trường đông vui lắm,
Tiếng nói cười trong tiếng nhạc điên rồ.
Pha cho tôi một ly rượu thiết tha,
Lắc thật kỹ những mùi tình thương nhớ,
Sô đa sủi bọt, nước cam, rượu đỏ,
Rót ra ly sáng sánh một biển sầu.
Tôi nhấp từng chút ly rượu khổ đau,
Để cảm nhận mùi nước cam thơm quá,
Mùi cam ngọt ngào như tình quá khứ,
Lát cam tươi, ly rượu đẹp. Vẫn buồn.
Hôm nay tôi tập uống rượu một mình,
Hôm qua tôi chưa bao giờ biết uống,
Tôi sợ lẻ loi khi chiều dần xuống,
Rượu sẽ thăng hoa cho những sắc màu.
Anh bạc tình mà có dễ quên đâu,
Anh hiện về theo từng ly rượu cạn,
Anh trên môi vị mật ong ngọt lịm,
Anh rượu chưa pha đốt cháy buồng tim.
Mùi vị nào, rượu nào cũng là anh,

Nồng nàn, quyến rũ và đầy cảm hứng,
Loại rượu quý ủ từ bao lâu lắm,
Tôi uống vào say đắm giữa u mê.
Pha cho tôi ly rượu buồn lê thê,
Để tang chuyện tình bằng màu Rum trắng,
Thêm rượu ngọt sao vẫn là rượu đắng ?
Giọt nước mắt tôi sẽ làm tràn ly.
Tôi sẽ uống suốt đêm nay. Không về !
Ly rượu thất tình quán khuya tê tái,
Tôi muốn say, tôi muốn quên anh đấy,
Anh sẽ chìm vào một cõi hư không.

Nguyễn Thị Thanh Dương
(March, 2012)

HỘI AN CỦA ANH.
(Tặng TVL, LH)

Đã từ lâu anh không về Quảng Nam,
Nhớ phố cổ Hội An sao là nhớ,
Hình ảnh kỷ niệm buồn vui đâu đó,
Giữa cuộc đời, giữa màu sắc cuộc đời.
Sông Thu Bồn nước vẫn chảy đầy vơi,
Bao mùa khô và bao mùa mưa lũ?
Về đến hạ lưu qua thành phố cổ,
Có chậm trôi theo nhịp sống Hội An?
Anh vẫn nhớ hình bóng một người quen,
Một tà áo làm hồn anh vương vấn,
Từ thuở ấy anh vào đời lận đận,
Mà em vẫn còn quanh quẩn đời anh.
Khi người ta ở lứa tuổi xuân xanh,
Người ta yêu bằng trái tim thơ mộng,
Phố Hội An một thời anh đã sống,

Anh đã yêu chẳng biết thật hay mơ?
Hôm nay Hội An vẫn đẹp nên thơ,
Dù vắng anh, vắng người xưa quen thuộc,
Chùa Cầu trên giòng sông Hoài thơ mộng,
Phố cổ Hội An vẫn thở với đời.
Những vách tường rêu, ngõ hẹp, xóm nghèo,
Mái ngói cũ lếch xô vì mưa gió.
Căn nhà bên sông thuyền ai qua đó,
Vạt nắng chiều buông trên sóng vỗ về.
Phố cổ Hội An có những làng nghề,
Làng rau Trà Quế xanh tươi mơn mớn,
Làng mộc Kim Bồng, Thanh Hà làng gốm...
Những nghệ nhân, những sản phẩm quê hương.
Hôm nay Hội An vẫn là của anh,
Như bao năm từng nuôi anh khôn lớn,
Mai anh về ăn Cao lầu, Mì Quảng,
Bún mắm, bánh xèo, hến trộn... mà thương.
Mà thương quê, thương cha mẹ, anh em,
Thương mỗi tình đầu mong manh sương khói,
Phố cổ Hội An bao năm vẫn gọi,
Nhưng người đi vẫn nợ một ngày về.

Nguyễn Thị Thanh Dương
(March, 2012)

Sinh Nhật Một Mình- Anh Trẽ Hen Rồi

SINH NHẬT MỘT MÌNH.

Sinh nhật tôi chỉ một mình tôi,
Tự thắp cho mình ngọn nến thôi,
Chúc mừng sinh nhật chính mình nhé,
Tôi vỗ tay reo, gượng mím cười.
Một năm có biết bao nhiêu ngày,
Để nhớ để quên như hôm nay,
Ổ bánh cũng ngọt ngào lắm chứ,
Sao tôi chưa nếm đã chua cay?
Cả bó hoa kia cũng thắm tươi,
Tôi mua về cho sinh nhật tôi,
Hương thơm cũng ngất ngây lắm chứ,
Sao lại ru tôi những ngậm ngùi?
Đếm ngọn nến, tuổi tôi bao nhiêu?
Thắp hết lên cho đời thêm vui,
Dù sao tôi cũng thêm một tuổi,
Thêm ngọn nến mà vẫn lẻ loi.
Tôi rót ra một ly rượu mừng,
Tôi mời tôi uống với hư không,
Sóng sánh rượu nâu nhớ tình cũ,
Sinh nhật của tôi, anh đã quên..
Không có một ai để gần kề,
Tôi mím cười chỉ là vui hờ,
Đôi mắt rưng rưng đêm sinh nhật,
Mới thật là lòng tôi bây giờ.
Tôi muốn quên đi một quãng đời,
Thổi tắt ngọn nến tuổi của tôi,
Đôi mắt đắm lệ đêm sinh nhật,
Ngọn nến buồn theo lệ ứa rơi.

Nguyễn Thị Thanh Dương

NHỚ SÔNG, NHỚ BIỂN.

Anh bây giờ như một xác tàu không,
Năm phơi mình trên bờ cùng năm tháng,
Anh đếm mây trời qua đây phiêu lãng,
Biết bao giờ mây dừng kiếp giang hồ?
Biển và sông vẫn đang đợi tàu về,
Những con sóng ngàn năm lên tiếng gọi,
Xác tàu buồn nhớ một thời trôi nổi,
Nhớ áng mây bay lơ lửng chiều tà.
Anh bây giờ người thủy thủ đã già,
Nhưng hồn anh vẫn một thời trai trẻ,
Anh vẫn là cánh buồm căng lộng gió,
Trên cột buồm vươn thẳng giữa trùng khơi.
Đứng trên bờ nhớ góc biển, chân trời,
Hồn anh lại là những khoang tàu ước,
Chuyến hải hành biển vào mùa gió chướng,
Sóng đánh tràn vào vẫn đẹp như thơ.
Và khi biển êm anh cũng mộng mơ,
Màu nước biển xa bờ, màu xanh quá,
Mặt râm nắng, tóc rối bởi vì gió,
Hai bàn tay anh vì biển dạn dày.
Khi tàu qua sông bờ cỏ gió lay,
Bao thương nhớ dù sông dài hay ngắn,
Anh là lính giữ bình yên sông nước,
Để thuyền ai về đẹp giữa sông quê.
Anh bây giờ người thủy thủ lên bờ,
Bao nhiêu năm đã rời xa sông biển,
Sóng ở đâu cũng thấy màu áo trắng,
Sông biển nào cũng thấy kỷ niệm xưa.
"Tổ quốc đại dương" lồng lộng màu cờ,
Bay ngạo nghễ khi tàu, thuyền rẽ sóng,
Giữa đời thường hôm nay anh đang sống,
Vẫn chạnh lòng thời lính biển ngày xưa.

Nguyễn Thị Thanh Dương

MÙA CÁ CƠM.

(Cảm tác: "Ngư dân trúng mùa cá cơm" trên báo VN).

Biển đã rạo rức từ sớm tinh mơ,
Cùng với ngư dân đón mừng mùa cá,
Sóng biển tràn trề lên bờ lấp lóa,
Quần quýt chân người chẳng muốn rời xa.
Đám đông trải dài bờ biển Mỹ Khê,
Xã Tịnh Kỳ huyện Sơn Tịnh, Quảng Ngãi,
Những ngư dân và những người thương lái,
Bên sọt cá từ thuyền thúng chuyển về.
Tháng Hai âm lịch đàn cá di cư,
Cá bắt lên còn thơm mùi nước biển,
Như thuyền cắm neo, thuyền vừa ghé bến,
Cánh buồm còn thơm mùi gió phương xa.
Luồng cá cơm về sinh sống gần bờ,
Những luồng cá cơm năm nay dày đặc,
Từng mẻ lưới kéo lên đầy chiu nặng,
Món quà hào hiệp biển tặng cho người.
Những người con của biển đã ra khơi,
Thuyền và lưới cùng gian nan kiếm sống,
Mùa biển yên cũng như mùa biển động,
Mơ lần trở về cá sẽ đầy khoang.
Những sọt cá cơm tươi rói trắng trong,
Lấp lánh dưới ánh bình minh rạng rỡ,
Thuyền thúng, thuyền con trên bờ nằm nghỉ,
Cùng vui lây với kẻ bán người mua.
Rồi cá cơm sẽ theo ai về nhà,
Cá cơm kho tiêu đậm đà đơn giản,
Cá cơm làm khô, cá cơm làm mắm,
Món ăn nào cũng là món thân quen..
Đã thấm vào hồn từng người Việt Nam,
Những mùi vị cá cơm từ biển cả,

Miếng cá kho lúc giàu hay nghèo khó,
Miếng nước mắm ăn từ thuở ấu thơ.
Cuộc sống nổi trôi người Việt đi xa,
Nhìn biển quê người thấy lòng rất lạ,
Cá cơm quê người không bằng quê cũ,
Không mùi vị nào ngon bằng quê hương.
Cầu mong nơi đâu trên biển Việt Nam,
Cá tôm sinh sôi không bao giờ hết,
Mỗi tháng Hai mùa cá cơm lại đến,
Biển và người lại thắm thiết mùa vui.

Nguyễn Thị Thanh Dương.
(March, 2012)

TIÊU CHUẨN.

Nhiều phụ nữ đã ước ao,
Người đàn ông của họ,
Với những tiêu chuẩn hàng đầu cần phải có,
Đẹp trai, tài giỏi hay lắm bạc, nhiều tiền.
Nhưng với em,
Hạnh phúc đơn giản,
Một bữa cơm chiều thịnh soạn,
Chẳng khác gì bữa ăn đạm bạc với rau.
Nhà rộng cửa cao,
Xa hoa lộng lẫy,
Hay một căn nhà bình thường,
Chỉ khác nhau về giá trị bán buôn,
Không thể làm tình yêu thêm đẹp.
Em chẳng cần anh hào hoa đẹp trai như diễn viên
màn bạc,
Vai chính trong những phim truyện tình yêu,
Vì với em,

Mong chi nhiều,
Những thứ chẳng bền lâu.
Em cần ở anh,
Bản chất người đàn ông,
Một vòng tay nâng đỡ,
Một tâm hồn rộng mở,
Anh hiểu những gì em đang suy nghĩ,
Và hiểu cả những gì em không thể nghĩ ra.
Anh sẽ đi cùng em từ đầu đường đông vui kia,
Và nhớ về với em cuối đường này vắng vẻ.
Cho em một thời tuổi trẻ,
Cho em lúc tuổi già nua.
Yêu thương em,
Che chở em,
Anh hãy là người từng trải với nhiều kinh nghiệm,
Vì đường đời ta đi luôn có bờ vực thẳm,
Lỡ khi lòng em chông chênh,
Bước hụt chân.
Tiêu chuẩn của em,
Với người mình yêu thương,
Em vẫn đi tìm,
Dù không dễ gì gặp anh,
Khi duyên nợ chỉ là hạt bụi mong manh,
Trong cõi vô thường.....

Nguyễn Thị Thanh Dương

EM VÀ MÙA THU PORTLAND

Em đến Portland một rừng Thu chín,
Con phố nào cũng lá đỏ, lá vàng,
Góc trời nào cũng là mây lang thang,
Và gió hiu hiu cũng là điệu nhạc.
Em đợi anh giữa mùa Thu mê hoặc,
Gió thay em đang gọi mãi tên người,
Vì tóc em bay che khuất trời chiều.
Anh biết em ở đâu mà tìm đến?
Thì cứ theo dấu lá vàng rơi xuống,
Có hương tóc em quanh quần đầu đây,
Có sợi tóc em vừa rụng trên vai,
Sợi tóc ấy bay đi cùng với lá.
Oregon mùa Thu vời vợi quá,
Những ngày mưa, những ngày ướt tưởng như,
Cây thêm xanh và trời đất âm u,
Mùa Thu buồn lây vẫn còn hơi lạnh.
Có phải từ trên núi đồi hiu quạnh,
Có phải từ những rừng Thông bạt ngàn,
Có phải từ khi anh hẹn hò em,
Mùa Thu Portland chiều nay mới đẹp?

BÀ VÀ MẸ.

Ngày tôi còn bé,
Được bà che chở yêu thương,
Nên mỗi khi có chuyện buồn,
Tôi hay úp mặt vào lòng bà,
Khóc nức nở...
Nước mắt tôi làm ướt tay áo bà.
Bà là chỗ dựa,
Cho tôi được giây phút bình an.
Bà tôi già, nhà quê, ít học,
Nhưng với tôi bà là một trời hiểu biết,
Tôi học ở bà bao điều cần thiết,
Và ước mai kia tôi sẽ là người phụ nữ như bà.
Khi bà đã đi xa,
Tôi và bà chỉ còn là kỷ niệm,
Ngôi mộ bà đôi lần tôi thăm viếng,
Vẫn nhớ mùi thơm ấm áp của bà,
Nhớ tay áo mà tôi đã dụi đầu vào khóc.
Mất bà tôi vẫn còn có người đàn bà khác,
Mẹ của tôi,
Tôi vẫn là một đứa trẻ con thôi,
Mỗi khi có chuyện buồn,
Tôi lại úp mặt vào lòng mẹ,
Khóc nức nở..
Mẹ cũng như bà cho tôi nương tựa,
Hai người đàn bà,
Trong cuộc đời tôi sao mà kỳ diệu thiết tha...
Bà ơi, Mẹ ơi...!!
Bây giờ tôi khôn lớn với đời,
Đã bao lần buồn, bao lần tôi khóc,
Nhưng không có ai để cho tôi úp mặt,
Không có ai âu yếm chìa vòng tay,
Đón tôi vào lòng,
Nghe tôi tâm sự...
Tôi úp mặt vào gối giữa đêm nức nở,
Giữa bốn bức tường câm,
Mẹ và bà ở nơi nào xa xăm,
Có nhớ tôi không?
Mà mỗi lần tôi khóc,
Lại gọi hai người,
Bà ơi...Mẹ ơi...!!!

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(Mother's day. 2012)

CON GÁI TRUNG.

Nếu ai đã từng đi qua miền Trung,
Sẽ để lại nhiều cảm tình lưu luyến,
Mảnh đất giữa bản đồ hình chữ S,
Giữa hai đầu Nam-Bắc của Việt Nam.
Mảnh đất nghèo có những vẻ đẹp riêng,
Huế cổ kính của một thời vua chúa,
Huế khép kín bình phong che trước cửa,
Lối vào nhà em khuất dưới hàng cau..
Anh tình cờ gặp em bước qua cầu,
Vành nón lá bài thơ che nghiêng mặt,
Con gái Huế nên thơ mà kiêu cách,
Từ bao giờ như núi Ngự sông Hương. .
Khánh Hoà, Bình Định, Quảng Ngãi, Quảng Nam,
Đà Nẵng, Phú Yên... và nhiều nơi nữa,
Con gái miền Trung chịu thương chịu khó,
Vẫn dịu dàng như hoa nở trong vườn.
Em tự hào về mảnh đất quê hương,
Trong nghèo khổ có mẹ cha vất vả,
Nhiều người con học thành tài rạng rỡ,
Nhiều người con dựng nghiệp từ trắng tay.
Anh về miền Trung mà nhìn mây bay,
Hồn bâng khuâng trên đỉnh đèo Ngoạn Mục,
Không muốn rời Ngũ Hành Sơn, Đà Nẵng,
Mơ sông Thu Bồn nhớ đất Quảng Nam.
Anh về miền Trung chia nỗi đau thương,
Những dòng sông trở mình mùa bão lũ,
Nước tràn ngập trên ruộng đồng trắng xóa,
Trời bày thiên tai đói khổ, mất mùa.
. Người miền Trung ai bỏ xứ đi xa,
Vẫn da diết mong có ngày trở lại,
Nhớ miếng ngon quê, nhớ thời no đói,
Đất và người thương lắm lúc xa nhau.
Ngôn ngữ miền Trung không dễ hiểu đâu,
Cách phát âm sẽ làm anh bỡ ngỡ,

Như trái ớt hiểm trong tô bún Huế,
Ăn rất cay, nhưng tô bún thêm ngon.
Anh sẽ yêu cả giọng nói của em,
Như gia vị của tình yêu em đó,
Đất và người không dễ gì từ bỏ,
Thì tình này cũng gắn bó anh ơi.

Nguyễn Thị Thanh Dương
(Feb. 2012) .

ĐƯỜNG VÀO Z30C.

Thăm anh, đường vào Z30C,
Trại tù "cải tạo" ở nơi Rừng Lá,
Hàm Tân, Thuận Hải sao mà lảm gió,
Có phải gió từ Phan Thiết thổi về?
Đường dài hun hút chẳng thấy phía xa,
Chỉ thấy đất cát trải đầy trước mặt,
Cát vướng chân em bước đi rất chậm,
Mấy cây số đường giữa lúc nắng lên.
Khu tiếp nhận nằm giữa rừng buồn tênh,
Những lán trại cất vôi bằng tre nứa,
Cây Phượng Vỹ ngoài cổng xanh tươi lá,
Xanh như tóc người vợ trẻ thăm tù.
Giây phút đợi anh như cả thiên thu,
Chồng của mình bỗng xa như cổ tích,
Sau 1975 anh đi biên biệt,
Anh đi tù, không được biết ngày về.
Trại tù đầu tiên em biết qua thư,
Anh ở Long Giao, cái tên rất lạ,
Em quanh quẩn lớn lên ở thành phố,
Có nhiều nơi em chưa biết bao giờ.
Trại tù thứ hai khi anh chuyển về,
Thành Ông Năm, Hốc Môn. Chiều mưa đó,
Em đến thăm anh đôi giòng lệ đổ,
Tại trời mưa hay em khóc như mưa?

Rồi anh chuyển trại tù lần thứ ba,
Z30 chia thành nhiều khu vực,
Khu A,B,C,D...nào có khác,
Cũng người tù, người thua trận miền Nam.
Em ngồi trong lán nhìn ra xung quanh,
Bốn bề núi rừng, nơi nào anh ở ?
Dù nơi nào cũng ngút ngàn thương nhớ,
Vượn hú, chim kêu mỗi lúc chiều buông.
Chỉ có mười lăm phút để hỏi thăm,
Bao điều muốn nói mà chưa kịp nói,
Em tủi thân nhìn anh quay trở lại
Núi rừng kia tiếp tục một thân tù.
Em trở về với cuộc sống chia lìa,
Chào lán trại những phút giây gặp gỡ,
Chào cây Phượng vẫn hồn nhiên trong gió,
Đâu hiểu lòng người ở lại, người về.
Chào anh, em rời Z30C,
Cũng con đường ấy, trở về ngao ngán,
Cũng gió ấy, nghe tiếng anh vọng đến,
Anh gọi tên em mỗi lúc một xa.

Nguyễn Thị Thanh Dương
(Tháng Tư, 2012)

MỘT TÌNH YÊU TUYỆT VỌNG.

(Cảm tác theo nhân vật trong phim “Đôi Mắt Ân Tình”)

Em biết tình yêu của em tuyệt vọng,
Tình ba người, sẽ có một người thua,
Sẽ có người con gái thấy mình thừa,
Giữa anh và người mà anh yêu mến.
Em và cô ấy không hề quen biết,
Cùng nhìn về một phía chẳng ai hay,
Cùng yêu lẫn đầu lẫn mạn, thơ ngây,
Cùng yêu một người với lòng chân thật.
Nhưng em không là người anh lựa chọn,
Đường đến tìm anh càng lúc càng xa,
Anh càng gần càng thăm thiết tình kia,
Em như mây trời bơ vơ cuối nẻo.
Dù ở đâu, dù lòng em khô héo,
Tình của em vẫn như thuở ban đầu,
Vẫn cảm ơn anh một vết thương đau,
Vẫn cảm ơn tình cho em biết khóc.
Cây xương rồng còn nở hoa trên cát,
Thì tình em sẽ nở triệu đóa hoa,
Là sắc hương theo từng bước anh qua,
Em gửi gắm một mối tình tuyệt vọng.
Hãy bình yên với người yêu bên cạnh,
Em sẽ vui khi biết được anh vui,
Chắc mình không duyên, không thể thành đôi,
Anh chỉ xem em như người em gái.
Đường hạnh phúc anh đi, em ở lại,
Một đoạn đường quá khứ vẫn còn anh,
Dù mai này rẽ đường khác, sang sông,
Em vẫn chưa quên mối tình tuyệt vọng

Nguyễn Thị Thanh Dương

(Jan. 27-2012)

HÓA VÀNG.

(Cảm tác bài "Hóa vàng" trên báo VN Express).

Làm mâm cơm cúng sau ba ngày Tết,
Thắp nén hương thơm, tạm biệt tổ tiên,
Khói hương bay về hồn khuất linh thiêng,
Lời nhắn gửi từ người thân trần thế.
Đốt lên đi những giấy tiền, vàng mã,
Những cảnh đời cho hồn hưởng phù hoa,
Cửa rộng nhà cao, lộng lẫy ngựa xe,
Quần áo lụa là thời trang đủ kiểu.
Cây mía hơ trên lửa không thể thiếu,
Để tổ tiên làm đòn gánh trên vai,
Gánh về cõi âm vật chất Xuân nay,
Gánh quà tặng cho người thân vui vẻ.
Hay đường xa cây mía dùng nường tựa,
Làm gậy chống khỏi ngã bước chân run,
Đừng ngại ngần vì thương nhớ cháu con,
Đừng nhìn lại rưng rưng cây mía khóc .
Đây chén rượu từ trên bàn thờ cúng,
Mời tổ tiên về uống mấy ngày Xuân,
Đổ vào đồng tro vừa hóa vàng xong,
Để các cụ mang theo đừng thất lạc.
Châm lửa đi, hoá vàng là xong Tết,
Có người băng khuâng khi đốt hóa vàng,
Ngọn lửa bùng lên đốt cháy thời gian,
Niềm vui, nỗi buồn chất chồng năm cũ.
Có người hóa vàng tình yêu dang dở,
Đã xa vơi tưởng như chết từ lâu,
Xuân về lẻ loi mình vẫn nhớ nhau,
Đón vào lòng vài phút giây hạnh ngộ.
Xuân đã tàn niềm vui chia tay nhé,
Em hoá vàng bao thương nhớ tặng anh,
Lửa hóa vàng dù ngắn ngủi, tàn nhanh,
Nhưng kỷ niệm ân tình còn cháy mãi.

Nguyễn Thị Thanh Dương

(Mồng 3 Tết Nhâm Thìn)

HAI HÌNH ẢNH, MỘT NGƯỜI LÍNH.

Tôi đã gặp anh, một người lính già,
Tại những nơi của cộng đồng người Việt,
Đâu có gì lạ mái tóc anh đã bạc,
Mà giữa đám đông tôi vẫn nhận ra anh.
Tôi biết mái tóc này một thuở xuân xanh,
Đã là mây trời trong lòng thiếu nữ,
Mái tóc đã trải qua bao mùa nắng gió,
Bao mùa chiến trường người lính xông pha.
Đâu có gì lạ đôi mắt trầm tư,
Giữa cuộc sống hôm nay và quá khứ,
Dù tôi gặp anh cuộc đời viễn xứ,
Vẫn nhận ra người của một thuở chiến chinh.
Tôi biết đôi mắt này chan chứa ân tình,
Đôi mắt ngày xưa làm hồn ai đắm đuối,
Đôi mắt người lính sáng ngời khi chiến đấu,
Đôi mắt lệ rơi khi đồng đội tử vong.
Đâu có gì lạ bờ vai người đàn ông,
Giữa những bờ vai cùng thời gian khổ,
Không thể lẫn với ai. Tôi vẫn nghĩ,
Bờ vai buồn năm tháng đã đi qua.
Tôi biết bờ vai này có lúc nên thơ,
Bờ vai ấm áp của người lính trẻ,
Cô gái yêu anh từng mơ nương tựa,
Chiều hẹn hò anh về phép thăm em.
Đâu có gì lạ, cũng là bước chân,
Của anh, người lính già tôi đã gặp,
Dù bây giờ bước anh đi chậm chạp,
Vẫn là một người từng trải chiến tranh..
Thay đổi thế nào tôi vẫn nhận ra anh,
Người lính miền Nam Việt Nam ngày trước,
Tôi biết bước chân anh từng đi khắp chốn,
Giữa tiếng đạn bom sinh tử ai ngờ.
Tôi ngưỡng mộ anh, người lính đã già,
Dù mai này thêm tuổi đời, bệnh hoạn,
Dù mai này anh xuôi tay nhắm mắt,
Vẫn còn trong tôi người lính trẻ năm xưa..

Nguyễn Thị Thanh Dương

(March, 2012)

HOA XƯƠNG RỒNG.

(Cảm tác từ hình ảnh Hoa Xương Rồng)

Khi mà giữa thời tiết luôn nắng khô,
Mặt trời như đốt nóng từng hạt cát,
Cây Xương rồng vẫn chia cành, vẫn mọc,
Màu xanh tươi dù nghiệt ngã quanh mình.
Khi mà giữa thời tiết luôn đảo điên,
Gió thành bão thổi về vùng hoang vắng,
Cát xô nhau chạy dài trên sa mạc,
Chỗ thấp chỗ cao cát vẫn mênh mông.
Khi mà không giọt nước, đất khô cằn,
Cây xương rồng vẫn nở hoa xinh đẹp,
Từng màu sắc, từng nụ hoa cánh mỏng,
Hoa mượt mà, lộng lẫy giữa thân gai.
Không như hoa Sen cần chỗ bùn lầy,
Cần ao nước để cho cây mọc rễ,
Rồi kiêu kỳ như từ trong gian khổ,
Hoa vươn lên khoe vẻ đẹp trinh nguyên.
Khi mà vùng sa mạc bị lãng quên,
Không ai đến, bước chân người xa lạ,
Hoa Xương rồng mỗi chu kỳ vẫn nở,
Vẫn đong đưa nhan sắc của đời mình.
Như cô gái đẹp không gặp tình quân,
Như hương phấn biết về đâu nhắn gửi?
Như màu áo kiêu sa mà phận tử,
Hoa xương rồng giữa sa mạc lẻ loi.
Thì có nghĩa gì tình em. Người ơi,
Cây xương rồng giữa lòng anh sa mạc,
Em kiên nhẫn dù quanh mình bụi bặm,
Em vẫn chờ mùa chín của tình yêu.
Và hoa em sẽ nở giữa buồn hiu,
Tình vẫn xanh giữa tình đời khô héo,
Hoa vẫn tươi. Và anh không thể hiểu,
Phút uá tàn, phút cuối vẫn yêu anh.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(Jan. 19- 2012)

SINH NĂM 1975.

(Tặng Bí 1975)

Tôi sinh một chín bảy lăm,
Miền Nam Việt Nam xụp đổ,
Theo mẹ cuộc sống gian nan,
Những tháng năm dài xa bố.
Bố đã vào trong trại tù,
Gọi là "Học tập cải tạo",
Sau ngày Ba Mười tháng Tư,
Đất trời buồn rầu thay áo.
Mẹ kể đường phố tan hoang,
Người lạ nên đường phố lạ,
Quân lính miền Nam tan hàng,
Bao nhiêu mảnh đời đau khổ.
Sinh năm một chín bảy lăm,
Tôi chưa được biết mặt bố,
Người "tù cải tạo" xa xăm,
Ở nơi rừng sâu cách trở.
Đầu óc bé thơ của tôi,
Bố vẫn là người xa lạ,
Nào hiểu tiếng mẹ thở dài,
Những đêm mẹ nằm không ngủ.
Được thăm bố lần đầu tiên,
Khi tôi vừa lên ba tuổi,
Cùng mẹ đi chuyển xe than, *
Đến vùng Hàm Tân, Thuận Hải.
Đường dài quanh co đất cát,
Đường vào Z30C,
Mẹ bế tôi lê từng bước,
Gió thổi cát bay bụi mù.
Mẹ thuê người thồ hàng hoá,
Đôi vai vẫn nặng ân tình,
Thương bố thân tù đói khổ,
Sợ đời bất trắc tử sinh.
Sinh năm một chín bảy lăm,
Có đứa trẻ thơ tội nghiệp,
Mỗi năm gặp bố một lần,
Cũng là một điều mơ ước.

Sinh năm một chín bảy lăm,
Là năm đau buồn lịch sử,
Bây giờ tôi đã lớn khôn,
Nỗi đau vẫn còn như cũ.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

* Xe chạy bằng bình than luôn được đốt nóng.

QUÀ TẾT.

(Cảm tác bài "Quà tết chỉ có tờ lịch treo tường").

Căn nhà vách gỗ nằm bên chân núi,
Chênh vênh như kiếp sống đã chênh vênh,
Bốn bề là mây, là núi bao quanh,
Đâu phố chợ ? Đâu ánh đèn đô thị ?
Mây mù cả ngày, đồi cao hứng gió,
Cửa đóng, cửa che hơi lạnh không vào,
Không gian ẩm ướt, rừng núi lao xao,
Có tiếng thở dài đôi vợ chồng trẻ.
Họ ở đây nghề giáo viên gieo chữ,
Như nhà nông đi gieo hạt cấy cà,
Cho những con em miền núi xa xôi,
Như cây mọc hoang cần người chăm sóc.
Người chồng là giáo viên dạy tiểu học,
Người vợ giáo viên dạy trường Mầm Non,
Mỗi ngày ba giờ đi bộ xuyên rừng,
Từ trường mầm non đến trung tâm xã.
Lương giáo viên nghèo, quen đời khổn khó,
Cơm trắng ăn với muối lạc khô khan,
Rừng mênh mông nhưng không đủ rau ăn,
Lá chuối non nấu canh cho mát ruột.
Mấy năm ở rừng chưa về ăn Tết,
Ai chẳng nhớ quê? chẳng muốn về xuôi?
Mường Tè, Lai Châu, thương lắm rừng ơi,
Thương những con người vùng cao thiếu chữ.
Nhưng hi sinh mà đời chưa cho đủ,
Bị lãng quên như cây cỏ trong rừng,

Nhiều năm qua họ đã sống mỗi mòn,
Chỉ ràng buộc vì miếng cơm manh áo.
Tình vẫn thừa, nhưng bạc tiền túng thiếu,
Đứa con xa, Tết không thể về nhà,
Tiền đâu đi xe? tiền đâu mua quà?
Tết rừng núi ngậm ngùi mây cũng khóc.
Quà tết nhà trường tặng cho tờ lịch,
Treo trên tường ngắm bằng mắt đón Xuân,
Miếng thịt, bó rau vẫn quá xa xăm,
Như mây đỉnh núi nào ai bắt được?
Tết ở lại căn nhà trên dốc ngược,
Vẫn sương mù, vẫn gió núi hoang vu,
Không có lịch nào biết mùa Xuân qua !
Không có lịch nào biết đời hoang phí !

Nguyễn Thị Thanh Dương.
(Jan.6-2012)

HỘP KẸO TÌNH YÊU.

Anh tặng hộp kẹo ngày lễ Tình Yêu,
Ngày hôm nay em là cô em nhỏ,
Hộp quà đẹp trang trí màu hồng đỏ,
Anh bất ngờ thay cho một bó hoa.
Quà tặng Chocolate cũng thiết tha,
Những viên kẹo hình trái tim xinh xắn,
Ngày Lễ Tình Yêu lời anh muốn nhắn,
Kẹo ngọt ngào tình cũng ngọt ngào thơm
Viên kẹo màu nâu anh nhớ em hơn ?
Em cảm nhận mùi ca cao nguyên chất,
Nếm một chút thấy tình anh chân thật,
Màu nâu đậm đà quyến rũ tình ơi.
Viên kẹo chocolate sữa tuyệt vời,
Màu nâu nhạt không nhạt nhòa nỗi nhớ,
Hạt hạnh nhân yên vui nằm ở giữa,
Gói ngọt bùi, gói trọn vẹn tình nhau.

Kẹo trái tim, nhưng chẳng để tim đau,
Em lại nếm tình anh thêm chút nữa,
Cám ơn anh kẹo Chocolate sữa,
Món quà thường mà như một chiêm bao.
Chocolate trắng từ bơ ca cao,
Đường, sữa, va ni trộn đều tình ý,
Nếm thật nhẹ em muốn đời duyên nợ,
Chẳng nỡ nào để viên kẹo vỡ tan.
Chocolate trắng như em và anh,
Với những ước mơ đời thường trong trắng,
Mười hai viên kẹo làm sao nói hết,
Chỉ trong một ngày lễ của Tình Yêu?
Nhưng em đã nhận từ anh rất nhiều,
Em đã nếm được bao nhiêu mùi vị,
Từ ánh mắt, từ nụ cười giản dị,
Đều ngọt ngào như hộp kẹo Tình Yêu.

Nguyễn Thị Thanh Dương.
(Valentine day Feb. 14- 2012)

LUÔN Ở BÊN ANH

Bên anh những ngày vui,
Trong tiệc tùng chào đón,
Trong ánh mắt nụ cười,
Anh là người thành đạt.
Anh cho em phù phiếm,
Những danh vọng cuộc đời,
Cho em niềm hãnh diện,
Được cùng anh sánh vai.
Họ khen anh, chúc mừng,
Toàn những lời gấm hoa,
Cuộc sống là chiến trường,
Bạn và thù không xa.
Bên anh những ngày buồn,
Khi đường đời thất bại,
Khăn áo sẽ vô tình,
Quên ngày vui xếp lại.

Dù anh có trắng tay,
Không lợi danh, tiền bạc,
Tất cả đã như mây,
Về cuối trời tan tác.
Bạn bè không còn thân,
Chén rượu mời đã nhạt,
Bàn tay thôi ân cần,
Khi xã giao gặp mặt.
Dù nhân gian khép cửa,
Làm mặt lạ với anh,
Nhưng lòng em vẫn mở,
Như bầu trời vẫn xanh.
Anh sẽ không còn ai,
Đường anh đi giông tố,
Vẫn còn em sánh vai,
Chung đoạn đường đau khổ.
Em xin anh chớ buồn,
Giữa tình đời đen bạc,
Vẫn còn tình của em,
Đủ cho đời phiêu lãng...

Nguyễn Thị Thanh Dương
(Jan. 2012)

VỀ VIỆT NAM ĂN TẾT.

Hôm nay chị về Việt Nam ăn Tết,
Có mang theo cơn gió lạnh mùa Đông?
Có mang theo những bông tuyết trắng không?
Nơi chị sống bao năm dài viễn xứ.
Quê hương thứ hai chị có tất cả,
Vẫn nhớ quê hương thứ nhất cội nguồn,
Tết đến Xuân về như chim nhớ rừng,
Người Việt nhớ quê lòng đau khắc khoải.
Chị ăn Tết quê nội hay quê ngoại?
Ăn giùm em một miếng bánh chưng xanh,
Mùi nếp thơm hay mùi của lá dong?
Ôi mùi vị một thời em thân thiết.
Món thịt đông kho chiều Ba Mươi Tết,
Ăn với dưa hành mồng một đón Xuân,
Bát thịt gà nấu canh miến, canh măng,
Trên bàn thờ cúng ông bà đã khuất.
Chị ăn giùm em một vài miếng mít,
Cay cay gừng, mít bí ngọt đầu môi,
Sợi mít dừa béo ngậy miếng non tươi,
Làm em nhớ hàng dừa soi bóng nước.
Cắn giùm em năm hạt dưa tí tách,
Vui bạn bè những câu chuyện đầu năm,
Xác hạt dưa như xác pháo ngoài sân,
Em cũng có thời áo hồng, áo đỏ.
Những ngày Tết từ trong nhà ngoài ngõ,
Ngắm giùm em rực rỡ các loài hoa,
Hoa Cúc, hoa Mai, Thược Dược, Mào Gà...
Hoa bốn mùa vào mệnh mệnh trời đất.
Chị ơi, một năm chỉ ba ngày Tết,
Nhưng có người vẫn không đủ ăn no,
Chị có đi qua những cảnh đời kia,
Nhờ chị gửi lời hỏi thăm, an ủi.
Bên cuộc vui đừng quên người buồn tủi,
Bên gia đình đừng quên kẻ cô đơn,
Ăn Tết xong chị tạm biệt quê hương,
Có mang về chút ngậm ngùi, chua xót?

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(Jan. 2012)

CON GÁI NAM.

(Viết theo yêu cầu của Mai Nguyễn và Phù Viên).

Em đây nè, con gái Nam chất phác,
Dù xa quê hay còn ở miệt vườn,
Dù tiểu thư hay chân lấm đất, phèn,
Vẫn có chung nét dịu dàng đôn hậu.
Như bánh ít nhân dừa hay nhân đậu,
Khó mà lằm dù hai thứ đều ngon,
Cởi mở lòng, ngay thẳng giữa đũa đoan,
Không đẩy đưa tình yêu nhiều lối rẽ.
Em vẫn tìm giữa dòng đời thác lũ,
Chút hiền hòa của sông nước miền Nam,
Em theo đò dọc, em về đò ngang,
Bao nhiêu chuyến bầy nhiêu tình mong ước.
Con gái nào cũng một thời hoa bướm,
Đâu phải riêng em, con gái miền Nam,
Dễ giận hờn và cũng dễ làm quen,
Người ta nói em dễ thương, dễ tánh.
Ruộng vườn miền Nam cò bay thẳng cánh,
Nên tình người cũng rộng rãi bao dung,
Dù mái tranh nghèo, con rạch, bờ mương,
Hồn đất, hồn quê theo người đây đó..
Con gái Nam, ở nơi nào cũng thế,
Không cầu kỳ, không khách sáo lăm đầu,
Có sao nói vậy dù mất lòng nhau,
Khi hiểu ra càng thương nhau hơn nữa.
Bữa nào rảnh anh về quê em nhé ?
Nghe tiếng hát hò buông thả trên sông,
Nhìn cánh chim bay mỏi mắt chờ trông,
Tình quê, tình em những điều đơn giản.
Em đây nè, con gái Nam hiền lằm,
Trước sau gì tính nết vẫn thế thôi,
Khi trái tim đã trao gửi anh rồi,
Anh hãy giữ một tình yêu có thật.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(Dec.-2011)

ĐOÀN QUÂN TRỞ VỀ.

Ngày 15 tháng 12 năm 2011,
Là buổi lễ hạ cờ ,
Kết thúc sứ mệnh,
Quân đội Mỹ tham gia chiến đấu tại Iraq,
Một trang sử đã khép,
Có chiến thắng,
Và có cả cay đắng,
Cuộc chiến tranh gần 9 năm dài
Cuối tháng Mười Hai,
Những đoàn quân đang rời khỏi chiến trường Iraq,
Những người lính Mỹ sẽ trở về nhà.
Merry Christmas and Happy New Year !
Cái giá phải trả cho cuộc chiến,
Đếm được bằng tiền bạc,
Hơn 805 tỉ ,
Nhưng không đếm được những điều vô giá,
Của máu xương,
Và của tâm hồn.
Vơi bớt những vết đau hời 32,226 quân lính bị
thương,
Vơi bớt nỗi buồn hời những tâm hồn mất mát,
Vì ngày hôm nay,
Cuối tháng Mười Hai,
Đoàn quân chúng ta đang trở về nhà,
Merry Christmas and Happy New Year !
Linh hồn của gần 4,500 người lính Mỹ,
Đã hi sinh,
Đã bỏ lại gia đình,
Hãy yên nghỉ nơi nghĩa trang,
Trong cõi bình an.,
Lá cờ tổ quốc cắm trên mộ anh chiều nay nhẹ lay
trong gió,

Chào đón đoàn quân chúng ta đang trở về,
Merry Christmas and Happy New Year !
Cuối tháng Mười Hai,
Chúng ta cùng cầu mong,
Trên thế gian này sẽ không còn chiến tranh,
An vui và hoà bình,
Đến với mọi người, mọi nhà,
Merry Christmas and Happy New Year !

Nguyễn Thị Thanh Dương.
(Dec.18- 2011)

CHÍNH TRỊ VÀ TÌNH YÊU.

Nếu anh là một nhà chính trị,
Đôi khi,
Anh không thể nói hết những gì mình suy nghĩ,
Anh phải cẩn thận lựa lời,
Dù là quanh co, dối trá,
Để vừa lòng đám đông.
Lời anh nói có người cảm thông,
Có người bực mình phản đối.
Anh được tung hô như một anh hùng,
Hay thất thế như một tướng quân thua trận.
Nhưng nếu anh yêu em,
Anh ơi,
Như một chàng thi sĩ,
Anh sẽ thoải mái,
Viết lên bài thơ bằng bất cứ cảm nghĩ,
Từ đáy lòng mình,
Cho một người duy nhất là em.
Em sẽ lắng nghe những điều anh nói,
Có lúc tình vội vàng nông nổi,
Có lúc tình lên đên,
Nhưng em vẫn hiểu và vẫn tin anh,
Em trân trọng,

Bằng tất cả tình yêu,
Với lòng ngưỡng mộ.
Và nếu một ngày anh không còn yêu em nữa,
Như chính trị gia không có lập trường,
Chạy theo lợi danh, quyền lực.
Bài thơ tình ngụy biện,
Chối bỏ một tình yêu.
Anh đổi thay một sớm một chiều,
Làm em tổn thương,
Nhưng em vẫn chịu đựng,
Em vẫn là người duy nhất,
Thương yêu và ngưỡng mộ anh,
Vì suốt đời,
Người thua trận chính là em.

Nguyễn Thị Thanh Dương
(Dec.-2011)

ANH ĐẾN TRỄ HẸN RỒI.
(Theo "Gôi Lụa" của Võ Thị Trúc Giang).

Anh đến trễ hẹn rồi,
Không một ngày, một tháng
Khi tình yêu chưa nguôi,
Em chờ anh lâu lắm.
Em chờ những phong ba,
Đi qua đời đôi lứa,
Em chờ anh phương xa,
Về tìm em gõ cửa...
Anh đến trễ hẹn rồi,
Không một năm, vài năm,
Trễ hẹn cả một đời,
Muộn rồi. Anh biết không?.
Em già từ quá khứ,
Khăn áo đi lấy chồng,
Anh mịt mù đâu đó,
Giữa cuộc đời mênh mông. .
Anh đến trễ hẹn rồi,

Làm sao em đợi được?
Hơn 30 năm trời,
Người về như giấc mộng.
Em còn gì để trả ?
Cho anh mỗi tình xưa,
Những tờ thư ngày cũ,
Gởi về đâu bây giờ? .
Thà anh cứ bạc tình,
Đừng bao giờ tìm kiếm,
Em đã cố quên anh,
Xem như tình đã chết.
Bao năm mới tìm nhau,
Tóc không còn xanh nữa,
Bao năm chợt tình đau,
Như ngày chia tay đó.
Thì ra trong cuộc đời,
Những sân ga, chuyến tàu,
Người ta vẫn ngược xuôi,
Nhưng dễ gì gặp nhau?

Nguyễn Thị Thanh Dương
(Jan. 2012)

Nguyễn Thị Thanh Dương

Trang Blog: <http://thanhduongtx.blogspot.com.au/>

Nguồn: <http://thanhduongtx.blogspot.com.au/>

www.vietnamvanhien.net